

Jordemoderen dog faar $\frac{1}{3}$ af den Indtægt, som Reservejordemoderen oppebærer, medens hun selv er ude af Funktion.

Jeg vilde ønske, at det sidste Punktum af § 5 kunde gaa ud. Det bestemmes i Paragraffen, at det af Fattigvæsenet udrede Beløb til Fødselshjælp betragtes som Fattighjælp, medmindre der af Kommunen er eller bliver tilstaaet fri Jordemoderhjælp. Det er meget pinligt for et Kommunalraad at skulle trække denne Grænse. Det vil dog være uhyre sjældent, at en Familie er saa slet stillet, at den ikke kan udrede 1 Kr. eller 2 til Jordemoderen, og jeg kan ikke forstaa, at det skulde være nødvendigt at søge Sognet for at faa denne Krone eller to. Der er her et Tilfælde, hvor Hjælpekassen kunde træde i Funktion, og det vilde jeg anse for meget heldigt.

Der er talt en hel Del om disse Mikrober, som Jordemødrene kan faa paa sig ved Beskæftigelse ved Jordarbejde. Det har nu ikke saa meget paa sig. Man tænker selvfølgelig paa Stivkrampebacillen, som lever i Muldjord og stærkt humusholdig Jord. Men man kan virkelig ikke forbyde en Husmandskone, der tillige er Jordemoder, at beskæftige sig med Jorden. Der er talt om Roeoptagning, ja vel, men hvis Manden har travlt en fjorten Dages Tid med at tage Roer op, og der ikke forefalder nogen Fødsel i denne Tid, skulde hun saa være afskaaret fra at hjælpe sin Mand? Det er ærlig talt mindre vel overvejet. Man maa gaa ud fra, at en Jordemoder er saa proper, som hun skal være, og saa kan hun lige saa godt vaske disse Mikrober af som alle andre. En Jordemoder er meget tidt gift med en Mand, der har Jord. Det kan være meget rigtigt, at der ikke tillægges en Jordemoder Jordlod, men dette bestemmes, for at Bivirksomheden ikke skal tage saa megen Tid, at hun ikke kan ofre sig fuldt ud for sin Hovedgerning. Men er det af den førstnævnte Grund, man ikke vil tillægge dem Jord, maa man ogsaa forbyde dem overhovedet at beskæftige sig med Landbrugsarbejde, selv om de er gifte med Landmænd.

I det sidste Stykke af § 8 staar der, at i Distrikter, hvor Fødslernes Antal er særlig ringe, skal Staten yde et Tilskud til Distriktsjordemoderen af 100 à 200 Kr. aarlig, der ikke medtages ved Pensionsberegningen. Det forekommer mig at være lidt haardt, for naar Embedet har været saa magert, at der er Anledning til at give

100 à 200 Kr. om Aaret i Tilskud, er det Synd, at disse ikke medtages ved Pensionsberegningen. Justitsministeren skal efter Amtets Indstilling bestemme Beløbets Størrelse for 10 Aar ad Gangen. Jeg kunde tænke mig, at 5 Aar var bedre, for der kan finde Forskydning Sted.

Saa staar der i § 10, at naar en Jordemoder har opnaaet en Alder af 65 Aar, kan hun forlange sin Afsked, og naar hun har naaet en Alder af 70 Aar, skal hun have sin Afsked med Pension, og der staar videre, at efter Afskedigelsen maa hun ikke praktisere indenfor det Amt, hvor hun sidst har været ansat. Jeg vil anse det for heldigt, at der stod, at hun overhovedet ikke maatte praktisere, for naar hun skal afskediges, efter at hun er blevet 70 Aar, maa man antage, at Grunden er, at hun er ude af Stand til at varetage sin Gerning betryggende, og saa er der ingen Anledning til, at hun skal have Lov til at varetage den mindre betryggende udenfor det Amt, hvor hun sidst har været ansat, end indenfor det.

Der staar i sidste Punktum af andet Stykke af § 10, at den ansættende Mynighed kan, naar den finder det paakrævet, suspendere Jordemoderen naar som helst. Jeg kunde ønske, at der var anført lidt nærmere om, hvornaar Suspensionen kan anses for at være paakrævet, for Bestemmelsen kan, som den staar nu, give Anledning til Vilkaarlighed. I sidste Stykke staar der, at Opsigelsesfristen gælder ikke for Jordemoderen, naar hun forflyttes til anden Distriktsjordemoderstilling. Det bør ikke være saaledes, at hun øjeblikkelig kan rejse, man bør have Lejlighed og tilstrækkelig Tid til at finde en anden, ellers kan en saadan Ansættelse blive foretaget hurtigere, end godt er.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard), naar han sagde, at det var uheldigt, at Skalaen for Jordemodertaksterne sattes efter Hartkorn, det burde være efter Indkomsten. I vore Dage er det nemlig ikke Udtryk for Velhavenhed at have megen Jord, det kan være, vi gaar en Tid i Møde, hvor vi maa sige tværtimod.

Det lader til, at der ikke er Stemning for at faa dette Lovforslag i Udvalg, og det kan ogsaa godt være, at det ikke behøves, men jeg vil dog sige, at kun under den Forudsætning, at der bliver taget Hensyn til det, jeg her har anført, skal jeg undlade at stille Forslag om Udvalgsbehandling.